

— Який номер?

— Там один тільки викладач. Йому до вподоби тиша і спокій. Не помилитесь.

Насправді відшукати Лікей виявилось не так уже й просто. Маленький корпус на краю студмістечка геть поріс плющем і практично зливався з ландшафтом. На першому поверсі були лекційні та семінарські аудиторії — усі порожні, з чистими дошками й тільки-но навощеною підлогою. Я безпорадно блукав серед них, доки не знайшов сходи (вузькі та погано освітлені) у далекому закутку.

Опинившись нагорі, я потрапив у довгий покинутий коридор, яким хутко рушив уперед, радо прислухаючись до рипіння черевиків по лінолеуму. Я приглядався до замкнених дверей, видивляючись номери або таблички з іменами. Аж раптом на одних у мідній рамці я прочитав вигравіюваний напис: «ДЖУЛІАН МОРРОУ». Постоявши під дверима, я тричі швидко стукнув у них.

Минула хвилина чи дві. Чи три. І тільки потім білі двері ледве прочинились. У шпарині вигулькнуло обличчя. Дрібне, мудре. На ньому читалося пильне запитання. Попри деякі молодечі риси — ельфійський вигин брів, мінливі контури носа, щелепи й вуст — назвати обличчя молодим було складно. А ще чоловік мав білу чуприну.

Так я й стояв якусь хвилю, кліпаючи на нього.

— Я можу вам чимось допомогти? — Голос був раціональний, добрий — таким лагідні дорослі говорять із дітьми.

— Я... мене звуть Річард Пейпен...

Голова чоловіка похилилася набік, і він іще раз моргнув очима, схожий на приязного горобчика.

— ...і я хотів би записатися до вас на давньогрецьку.

Вираз на обличчі миттю змінився.

— О, мені шкода. — Таким тоном абсолютно щиро виражають жаль. Мені це здавалося неймовірним, але його слова прозвучали так, ніби йому було прикріше від мене самого. — Я б із радістю, але, боюся, вільних місць немає. Повна група.

Щось у його непідробній прикрасі мене тільки заохотило.

— Невже не знайдеться місця? — спитав я. — Всього на одного студента?..

— Мені страшенно прикро, пане Пейпен, — проказав він, ніби намагався мене розрадити на похороні любого друга та наштовхнути на думку, що не в його силах допомогти мені хоч як. — Але я справді